

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że instalacja służąca do wytwarzania polimerów, a w szczególności poliwęglanów, taka jak będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, która pobiera energię ciepłą niezbędną w celu tej produkcji z instalacji nieobjętej systemem unijnym, nie wchodzi w zakres ustanowionego w tej dyrektywie systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, ponieważ nie przyczynia się ona do powstawania bezpośrednich emisji CO₂.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Imofloresmira – Investimentos Imobiliários SA / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-672/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa VAT — Zwolnienie transakcji dzierżawy i wynajmu nieruchomości — Prawo wyboru przyznane podatnikom — Korzystanie przez państwa członkowskie — Odliczenie podatku naliczonego — Wykorzystanie na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika — Korekta wstępnego odliczenia — Niedopuszczalność)

(2018/C 142/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Imofloresmira – Investimentos Imobiliários SA

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuły 167, 168, 184, 185 i 187 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które przewidują korektę wstępnego odliczenia podatku od wartości dodanej na tej podstawie, że nieruchomość, w stosunku do której skorzystano z prawa wyboru opodatkowania, jest uważana za niewykorzystywaną już przez podatnika na potrzeby jego opodatkowanych transakcji, jeżeli ta nieruchomość pozostawała niezajęta przez ponad dwa lata, nawet jeśli wykazano, że podatnik starał się ją wynająć w tym okresie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.